

καταπίεσεν. Κύριε ὅπως ἔκαμιν τὸν ὕψαν, καὶ τὴν γλῶσσαν, καὶ ἐπιβλέψας εἰς τὴν ταπεινώσιν μου, καὶ μὴ χαρίσσης τὴν ἐπίγνωσιν τῆς σοφίας σου, καὶ θεόπτης, θέλων γούνη στρατιώτης, καὶ δούλος σου, καὶ φυλάττω ἕως τέλους τῆς ζωῆς μου ὅλα σου τὰ ἐργάματα. Ταῦτά δι' ἑαυτὸν, ἐπεὶ ὁ καιρὸς ἔκαμινε καὶ δι' ἄλλων τὰς στρατιώτας, ἐπλόσσε καὶ αὐτὸς μετὰ τὰς ἄλλας, καὶ φθάνοντες εἰς μίαν πόλιν τὰς εὐχάλας. Καὶ οἱ μὲν ἄλλοι στρατιῶται ἔφευγον ἀπαντα ζητῶντες σωματικὰ θελήματα. Ἔως δὲ ἐπρόσθεε εἰς τὸν ἑαυτὸν τε. Ὅτι φυσικὰ ἠγάπα τὴν σωφροσύνην ὑπὸ θεόπτης. Ὁθεν καὶ ὁ Θεὸς τὴν ἔγινε καὶ τὴν προσέδωκεν, ὅπως ἔκαμιν εἰς τὴν φυλακὴν, ἐπήκουος, καὶ δίδοντας νίκην τῇ μεγάλῃ Κωνσταντίνῃ, ἐπρόσθεε ἐκείνος, καὶ ἀπολύσαν τὰς τύραννας. ἐπεὶ δὲ δούλους ἐχρειάζετο. Εἰς τὸ τοῦ πάγματος τῆς στρατείας ἦν καὶ ὁ Παχώμιος, καὶ λαμβανόντας τὴν ἐλπίδα, ὑπέστρεφε ἀπεδαίνας πρὸς τὴν πατρίδα, ἀμὴν δὲ ὑπῆλθε εἰς τὴν οἰκίαν τε· ἀλλὰ ἀφύωντας γονεῖς, καὶ φίλους, καὶ παράγοντας, ἔδραμιν εἰς τὴν αὐτὴν Θεβαΐδα, εἰς σὴν χωρίον καλεόμενον Χινοβόσκια, ὅπου ἦτον Ἐκκλησία Χειριστῶν, καὶ προσάππωντας εἰς τὸν ἱερεῖα, ἀμολόγησαν τὴν Πίσιν, ζητῶντες τὸ Ἅγιον Βάπτισμα· καὶ ἀξιώθεις τὴν ποσειδίαν, εἶδε τὴν νύκτα ἐκείνῃ ὅπως ἐβαπτίσθη σὴν ὕπνῳ, πῶς ἔσκεν ἔξω εἰς τὸν δρόμον, ὅπου ἐπιπτε δρόσος πολλή ὑπὸ τὸν Οὐρανὸν, καὶ τὴν ἐδέχετο εἰς τὸ χεῖμα, ἡ ὁποία ἐπῆλθεν ἐκεῖ εἰς τὴν δεξιάν τε, καὶ ἔγινεν ὡς κερόμελον. Τότες ἦκουσε καὶ φωνῇ, ἔγω λέγωσαν. Παχώμιε κατέλαβε τὸ δρώμενον, ὅτι εἰς ἔργον θέλει κατασταθῇ εἰς τὸ ὕψον. Τὰ τοῦ ἐφομιλῶντος τὴν κατὰ σὴν τὴν μοναδικὴν βίαν, ὅπως ἔμελλε καὶ σωτηρίῃ ὑπὸ τὴν αὐτὴν χάριν ὁ Ὁσίος, μετὰ τὴν σεβότητα τῆς ἀσκήσεως· γλυκεῖαν δὲ μετὰ τὴν ἐλπίδα τῆς πλεονείας ἀνταποδοσίως, καὶ μετὰ τῆς θείας γνώσεως ἑλπίδων. Ἀπὸ τότε λοιπὸν ἐτρώθη μᾶλλον εἰς τὸν θεῖον ἱερωτῆ καὶ καρδίαν, καὶ ἐπεθύμα καὶ γούνη Καλόγηρος, καὶ πέρασεν τὴν ζωὴν τὴν ἡσυχᾶ, καὶ ἀπάραχα· καὶ ἀκῆσας τὴν καλὴν φήμην τῇ ἡσυχαστῇ Παλάμωνος, ὑπῆγε δρομαῖος εἰς τὸ κελλίον τε, καὶ κῆσας τὴν θύραν, ἀγῆκεν ὁ γέρον, καὶ τὸν ἠρώτησε μετὰ εὐσεβείας, καὶ ἀρεσιότητος τι ἠθέλει; Ὅτι ἡ παλυχρόνιος μόνωσις κάμνει τὸ ἦθος τῇ αὐθιγῇ σκληρότερον. Ὁ δὲ Παχώμιος ἀπεκρίνατο ἡμέρα, λέγωντας. Ὁ Κύριε μετὰ ἀπέσειλε, καὶ μετὰ κάμιν Καλόγηρον, ὅτι πολλὰ ἐρέχομαι τὴν τὸ γῆμα, ὡς Ἅγιον. Ὁ δὲ Παλάμων ἦτον σοφός, καὶ πρακτικὸς ἄνθρωπος· ὅθεν ἔλαβεν καὶ τὸν δοκιμάσιν, τὸν ἔσκοπτε, λέγωντας. Τῆ παγε ὅπου θέλεις, ὅτι ἐδῶ μετὰ ἐμὴ δὲ δούσσαι καὶ κάμιν τόσον κόπον, καὶ ἀσκήσιν· ἐπεὶ καὶ ἄλλοι πολλοὶ ἦλθασιν, τὰς σποντας καὶ ὑπομείνουν, καὶ δὲ ἐδυνήθησαν. Διὰ τὴν ἐγὼ τρώγω τὸ θέρος μόνον μίαν φοράν τὴν ἡμέραν φαμί, καὶ ἄλλας μόνον, καὶ τὸν χειμῶνα καθεὶ δύο ἡμέρας. Λάδι δὲ, ἡ κρασί δὲ πίνω ὀλίγη. Ἀρεσιῶν τὴν μιστὴν νύκτα, ἀχόμιος. Λοιπὸν ὑπάγετε κατὰ τὴν δοκιμάσιν μοναχός σου καὶ δούσσαι καὶ ὑποφέρειν, καὶ τότε πρὸς με ἐπιστρέφον. Ταῦτα μὲν εἶπεν ὁ γέρον, καὶ καὶ δειλιάσιν ὁ νεὸς τὴν κακοπαθείαν, ἀλλ' αὐτὸς ταῦτα ἀκῆσας ἔγινε προδοιμώτερος ὡς τὸ ἀκονισμὸν ξυράφι, καὶ σωματικὸν σίτητον. καὶ λέγει τῷ γέροντι. Ἐλπίσω εἰς τὸν Θεόν, καὶ εἰς τὰς ἀχάσεις, καὶ φυλάττω προδοίμως ὅσα με εἶπες, πάτερ τίμιε. Τότε γὰρ τὸν ἐπῆρεν ἔσω, καὶ ἐπερὶ τὴν